

Datum van inontvangstneming : 20/03/2014

Zaak C-79/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

14 februari 2014

Verwijzende rechter:

Landgericht Hannover (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

4 februari 2014

Appellante en verweerster:

TUIfly GmbH

Geïntimeerde en verzoeker:

Harald Walter

Beslissing

In de zaak

TUIfly GmbH, (omissis) Langenhagen,

verweerster en appellante,

(omissis)

tegen

Harald Walter, (omissis) Bergrheinfeld

verzoeker en geïntimeerde

(omissis)

heeft de twaalfde Zivilkammer (civiele kamer) van het Landgericht Hannover op 4 februari 2014 (omissis) beslist:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt, met het oog op de uitlegging van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (omissis), verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- I. Moet artikel 7 van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 aldus worden uitgelegd dat ook een niet meegedeelde „vervroeging” van de vlucht, waardoor passagiers hun vlucht missen, onder de verordening valt?
- II. Moet de verordening aldus worden uitgelegd dat, met uitzondering van artikel 5, de oorzaak van de vertraging niet doorslaggevend is?
- III. Wordt het doel van de verordening, namelijk om schade wegens tijdverlies te compenseren, ook geraakt wanneer de passagier vroeger zou aankomen en dus de beschikbare tijd vóór de vlucht aan de orde is?
- IV. Leidt het feit dat niet werd meegedeeld dat de vlucht werd vervroegd, waardoor het vakantieoord later dan gepland werd bereikt, tot toepassing van de verordening?

[Or. 2]

- V. Dient de verordening een hoog beschermingsniveau te waarborgen, zodat de bescherming ook geldt ten aanzien van de beperking van de beschikbare tijd van de passagier? Ook met betrekking tot een vervroeging?
- VI. De behandeling van de zaak (omissis) voor het Landgericht Hannover wordt geschorst.

Motivering:

In geding tussen partijen is een recht op compensatie overeenkomstig verordening (EG) nr. 261/2004. Verzoekers boekten bij verweerster een vlucht van Nürnberg naar Kos. De vertrektijd was gepland om 6.35u, het instappen om 05.50u. De vlucht werd echter vervroegd en verzoeker werd daarover niet geïnformeerd. Zo kwamen zij niet zoals gepland om 10.25u aan op Kos, maar pas om 21.00u. De afstand bedraagt 1910 kilometer.

Verzoeker doet voor zichzelf en zijn reisgenote aanspraken gelden op grond van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 261/2004. Bij vonnis van 30 juli 2013 heeft het Amtsgericht Hannover de vordering in eerste aanleg toegewezen.

Verweerster concludeert tot:

wijziging van het vonnis van het Amtsgericht Hannover van 30 juli 2013, (omissis) en afwijzing van de vordering.

Verzoeker concludeert tot:

verwerping van het beroep.

Volgens hem is het voor hem gunstige vonnis correct.

Samen met het Amtsgericht dient mogelijk te worden aangenomen dat verzoeker volgens de geest en het doel van de verordening telkens recht heeft op betaling van 400,00 EUR overeenkomstig artikel 7, lid 1, sub b, van de verordening, wanneer de latere aankomst in het vakantieoord naar aanleiding van de hem niet meegedeelde vervroeging van de vlucht ook valt onder de passagiersrechtenverordening. Het Europese Hof van Justitie heeft in verschillende arresten de passagiersrechten telkens uitgebreid. Het is dus mogelijk dat ook de niet meegedeelde vervroeging van de vlucht, waardoor het vakantieoord uiteindelijk later wordt bereikt, onder de verordening valt. Overeenkomstig artikel 267, lid 1, sub b, VWEU is het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd voor de uitlegging van de **[Or. 3]** handeling van de organen van de Unie. Overeenkomstig artikel 19, lid [3], VEU staat het aan Hof van Justitie van de Europese Unie om de verordening uit te leggen. (omissis) [nationale procedure]

De Kammer is als geadieerde rechterlijke instantie van een der lidstaten overeenkomstig artikel 267, tweede alinea, VWEU bevoegd om prejudiciële vragen te stellen en acht een beslissing daarover noodzakelijk. Een prejudiciële vraag dient enkel niet te worden gesteld wanneer de juiste toepassing van het Unierecht zo evident is dat redelijkerwijze geen twijfel kan bestaan omtrent de wijze waarop de gestelde vragen moeten worden beantwoord en de nationale rechter ervan overtuigd is dat die oplossing even evident is voor de rechterlijke instanties van de andere lidstaten en voor het Hof, of wanneer vaste rechtspraak van het Hof het te beslissen rechtspunt reeds heeft verduidelijkt (arrest Hof van 6 oktober 1982, [CILFIT / Ministero della Sanità, 283/81, Jurispr. blz. 3415]). Dat is in casu echter niet het geval. Verschillende rechterlijke instanties gaven reeds uiteenlopende beslissingen over het aan de orde gestelde rechtsvraag zodat de geadieerde Kammer ervan uitgaat dat twijfel bestaat en de prejudiciële vragen moeten worden beantwoord.

(omissis) [nationale procedure]

De beantwoording van de prejudiciële vragen is beslissend voor de beslechting van het geding. (omissis) [nationale procedure]